

Улиці залюднені, трамваї стрійні,
З очей таємних шовкові нитки
Снуються в душу, де плями мрійні,
Де тепло гріють зусьрічні думки.

Лоскоче груди пропелер шумний,
У серці свято, мов смілий скарб
Злетів самотно-близький, безстумний,
Розцвівсь довкола у безліч фарб.

Не розімкну я прозорий ланцюг,
Не одділю я фатальних думок —
Бо так багато на сонці вранці
Зустрічно-злотних таємних ниток.

[З книги «П'єро мертвопетлює»:](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»](#), 1990 .